

Fényugár

Evangeliumi hitebresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

Hogyan használtad fel az elmúlt idődet?

Ismét elmúlt egy év; minden percét jól kihasználtad-e? Isten, a nagy Mester ez évben is munkában volt. Teremtényei a trónja körül álló angyaloktól kezdve egészen a télire gyűjtő szorgalmas hangyáig, mind részt vettek ebben a munkában. Olyan sok a tennivaló: gonoszt megakadályozni, jót építeni, kételkedőknek biztos utat mutatni, elveszetteket keresni, bűnösöket téríteni.

Fel több munkára az újesztendőben!

Hogyan kezded meg az újévet?

Legyen időd elsősorban Urad, Istened számára. Akinek nincs ideje arra, hogy Bibliáját naponként olvassa, annak ideje lesz majd arra, hogy megbetegedjék. Akinek nincs ideje arra, hogy imádkozzék, ideje kell, hogy legyen a meghalásra. Aki nem vesz időt ahhoz, hogy komoly önvizsgálatot tartson, fog időt találni arra, hogy vétkezzék. Akinek nincs ideje arra, hogy bűnbánó szívvel Istenhez térjen, az az örökkévalóságban fog gyötrődni, de ott már késő lesz.

Használd ki jól ezt az új kegyelmi évet!

Öröklét, Az időt
Oh ragyogd be hát!
Lássam a kicsinyt kicsinynek
S nagynak a nagyot. Tekintsek
Mindent rajtad át!

„Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust.“

Efez 4:20.

Szilveszter van. Az egyesületek, intézetek, bankok lezárják könyveiket. Számadást csinálnak, felállítják a mérleget. Tartozik, követel... Az emberek sűrögnek, fognak az utcán. Van, aki hazasiet családjához, mások szórakozni indulnak. Az egyik örömmel néz az est, az éjszaka elé, a másik lemondással, keserúséggel: ime, megint vége egy évnek. Ti siető jövő-menő emberek, ti életúnt, fáradt férfiak, élvezetek után vágyó ifjak, ti fásult asszonyok és únott, egykedvű lányok, nem volna jó nektek is mérleget csinálni? Megállni a lüktető élet közepete és önvizsgálatot tartani? Tartozik, követel...

Zúgnak az éjféli harangok. Kezében a Biblia és olvasom Pál apostolnak az efezusbeliekhez írt levelében: »Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust«. Mennyi szemrehányás, mennyi szeretetteljes figyelmeztetés van ebben. Milyen óva inti az efezusbelieket, hogy ne járjanak úgy, mint egyéb pogányok.

Zúgnak az éjféli harangok... És a harang kongása beköszönt egy-egy zárt ablakon. Vajjon hol mit talál?

Kivilágított teremben együtt ül a nagy társaság. Vidám nevetés közt várják az éjfélt, közben a pezsgős poharak összecseengenek... »Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust.«

Kis család van együtt. Az asztal fölé hajolva ólmot öntenek és ebből jósolgatnak babonás félelemmel várva, mit hoz a jövő... »Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust.«

Vendéglőben, kávéházban cigányzene mellett szórják a pénzt

és közben léha mulatozással várják az idő múlását... »Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust.«

Mulatóhelyen tánc és tivornyázás... »Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust.«

A kereskedő terveit szövi a jövőre és számadását javítgatja. A szabó, a cipész befejezetlen munkáját készíti el, mert másnapra pénzt szeretne érte... »Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust.«

És te Testvérem és én? Mit csinálsz te most, amikor elérkezett a számadás órája. Te úgy tanultad Krisztust, ahogy éled? Vizsgáld meg most magadat. Most még megteheted, de ha majd lejár a kegyelmi idő, akkor meg kell állanod a vizsgálóbíró előtt és rettenetes lesz hallanod az ítéletet: »Te pedig nem így tanultad a Krisztust.«

Vizsgáld meg magadat és tedd a mérleg egyik sárpenyőjébe az Ur parancsait: »A ti szelídlelkűségtek ismert legyen minden ember előtt.« »Szeresd a te felebarátodat, mint tenmagadat.« — »Ne ítélj.« — »Ne lopj.« — »Ne ölj« —, és a másikkal te fogsz megméretni. Óh, be könnyűnek fogsz találatni! Hányszor voltál szeretetlen, kemény, durva ebben az évben? Hányszor voltál féltékeny, irigy, haragos? Nem öltél? Nem loptál? Nem kívántad a másét? Alázatos, engedelmes voltál? Pedig te sem így tanultad a Krisztust. Ó engedelmes volt mindhalálig.

Zúgnak a harangok... Bim, bam, bim, bam! Elmúlt az óév, lezáródott, és te belépsz az új esztendőbe. Vajjon hogyan? Hogyan indulsz az új évben? Ugy, ahogy az óévben jártál könnyel-

műen, botorul, vagy megijédtél a mérleg eredményétől és másképen akarod kezdeni az újat? Vagy kétségbeestél bűneid, nyomorúságod felett és nem találsz kivezető utat?

Az Ige, az örök Ige szól tovább is. Hallgasd meg, mit mond tovább: »...levetkezzétek ama régi élet szerint való ó embert... megújuljatok a ti elméteknek lelke szerint, felöltözzétek amaz új embert«. — »Szóljatok igazságot«, — »...az ördögnek ne adjatok helyt«... Az Ige szól és neked nem kell mást tenned, mint belémerülnöd a kegyelem árába.

Szólnak a harangok... »A reménység pedig meg nem szűgyenít.« — Lesz még dicsőbb jövőnk nekünk. Lépünk ezzel a reménységgel, újévi reménységgel ebbe az újévbe. »Imé mindent újjá tesz«.

Dr. F. M. d. ft.

Ne fáradj el!

Hallottam egy bányászról, aki azt mondta: »Munka közben nem szabad elfáradnom. A hely, ahol állok, veszedelmes, mérges gázzal van telítve. Nem alhatom el, mert halálomat okozná, állandóan ébernek kell lennem.«

Keresztyén életünkben is így van. Fáradtság és lankadtság veszélybe juttat. A világ mérges gáza könnyen elkábíthat és halálunkat okozhatja. Azért: légy mindig éber! Állj szilárdan a hitben, nézz mindig fel Óréal!

Nem vehetjük ezt elég komolyan. Erre figyelmeztet az Irás is, amikor azt mondja: »*Siess, mentsd meg a te lelkedet.*« — »*Félelemmel és rettegéssel vigyéltek véghez a ti üdvösségeteket.*« — »*Harcold meg a hitnek szép harcát.*« — »*Legyetek férjfiak, legyetek erősek.*« — »*Vigyázzatok és imádkozzatok!*«

TUDOM, KINEK HITTEM.

Ajkamon örvendő dal fakad:
Tudom, kinek hittem én.
Zeng a dal, nyugszik vagy kél a nap.

Tudom, kinek hittem én!
Nincs, mielnémítsa szent dalom!
Érjen bár vérező fájdalom...
Hirdetem ujjongó üdvömet:
Tudom, kinek hittem én!

Igéretét mind beváltja Ő.
Tudom, kinek hittem én.
Vallom, bár próbára próba jó:
Tudom, kinek hittem én.
Irgalma végtelen tengerét
bejárni nem elég földi lét.
Örökre ujjong majd énekem:
Tudom, kinek hittem én!

»Voltál-e árva, vagy elhagyott?«
Soha nem hagyott magam.
Hangzott a viharban: »Én vagyok.«
S lelkemnek nyugalma van.
»Én vagyok, holnap is én leszek,
Ki érted gyötrődött, vérezett.«
Meváltóm szerelme vesz körül.
Tudom, kinek hittem én.

»Elég a kegyelemem.« Múlt az év.
S elég volt minden napon.
Éreztem erejét, hú kezét.
Ő volt erős támaszom.
Hordozta híven a terhemet?
Az volt a békém, hogy Ő vezet.
Hordozott engem is, terhem' is.
Tudom, kinek hittem én.

Munka és megbízás Tőle van.
Tudom, kinek hittem én.
Szolgálom bízva és boldogan.
Tudom, kinek hittem én.
Győzelmes karjain Ő emel.
Visz, míg a céloom nem érem el.
Hirdeti, vallja év év után:
Tudom, kinek hittem én.

Üdítő reggel van. Tiszta csend.
Lelkessel az Ur beszél.

Hangjára minden gond elpihent
s íme a dal újra kél:

Uram, én köszálam, mindenem,
milyen jó hűséges kebleden

nyugodva zengení szüntelen:

Tudom, kinek hittem én!

B. E. d. j.

„Ma, ha az Ő szavát halljátok . . .”

Egy királyról jegyezték fel, hogy egyszer nagy vigalmat rendezett, és már előre örült a vidám együttlétnek. Közvetlen az estély kezdete előtt gyors futár pecsétetes levelet hozott. A király egy pillanatig tétovázott, hogy felbontsa-e a levelet, vagy ne. Hát-ha rossz hír van benne, mely meg találná zavarni vidám hangulatát. Ezért nem is habozott sokáig, hanem méltóságteljes mozdulattal palástja redői közé rejtette felbontatlanul a pecsétetes levelet. De mi történik hirtelen? A mulatozók tömegéből egyszer csak előlép valaki, egyenesen a mitsem sejtő király felé tart s még mielőtt bárki megakadályozhatta volna, tőrével halálos sebet üt a király szívébe.

Elviszik a halott királyt. Közben megtalálják ruhájában a pecsétetes levelet. Felbontják. Ez áll benne: »Ne menj el az estélyre, mert gyilkosok leselkednek ott rád.« Ime, az intő levél idejében megérkezett, még sem ért semmit, mert nem olvasta el a király.

Talán megbotránkozunk e könnyelmű királyon, de nem tesznek e így nagyon sokan?

Isten a kegyelmi üzenet drága pecsétetes levelét Jézus Krisztusban elküldte mindenki számára. Hányan hagyják figyelmen kívül a

Szentírás isteni üzeneteit azzal a megokolással: ráérek még elolvasni. Nem akarom, hogy megzavarjon az élet örömeinek a kiélvezésében. Majd, ha beteg leszek, *feleli az önerejében bizakodó egészséges; majd, ha több időm lesz, hajtogatja a munkába merülő.* Vigyázz, hogy az Urnak idejében hozzáküldött üdvüzenete elkésett ne legyen számodra is oklatan és könnyelmű halogatásod miatt! Engedj az isteni mentőszeretetnek, addig, amíg nem késő: »Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!«

B. O. d. t.

Hamis útnutatók.

A világ egyik leghatalmasabb és legmagasabb hídjá Dundee mellett vezet a Tay folyó széles tengeröble fölött. A híd hossza 3171 méter, vagyis majdnem egy fél mértföld. A mai már a második Tay-híd, mert az első 1879-ben, december 28-ának éjszakáján, bement. Borzalmas orkán dühöngött akkor az angol-skót partokon, amely a magas hidat megingatta. Éjfél táján közeledett a londoni expressz vonat. A mozdonyvezető kis ideig megállott a híd előtt, és gondolkozott, hogy merjen-e átmenni vonatával. De nemsokára határozott. Ugy gondolta, hogy az építmény elég erős ahhoz, hogy a vihart kiállja. De amikor a vonat a híd közepére ért, a vihar ereje megragadta úgy, hogy a hiddal együtt a mélységbe zuhant. Mindnyájan, kik a vonaton voltak, abban reménykedtek, hogy a híd biztos, — de csalódtak. Mindannyian életüket veszítették; a mozdonyvezető és mindazok, akik reá bízta magukat.

Mit használt nekik reménység-

gük, hogy épségben érnek a hídon át?

Be sok utas, ki a mennyei háza felé akar utazni, bízza magát olyan vezetőre, aki ilyen bizonytalan hídra vezet. Azt mondják: »Olvastam egy könyvben, vagy hallottam valamely híres szónoktól, hogy a »jó Isten« elfogad bennünket, ha nem is vagyunk tökéletesek — hiszen Isten szeretet és mindannyian bűnben születünk. Mindig vallásos voltam; szüleink is vallásosan neveltek bennünket. Azért hiszek!« — Sokan zuhantak így alá a mélységbe.

Válaszd Jézust vezetődül ebben az új évben és célhoz érsz!

AZ ÚJÉV KÜSZÖBÉN.

Hogy elszalad év év után!
A multba visszanézek;
Nem emlékezés ez csupán,
Több annál, amit érzek.
Amint a mult előttem áll,
Ugy áll ott a jövőndő,
Óév, újév határinál
Találkozik a kettő.

Mindenbe, ami van s mi volt,
Isten kegyelme lépett,
Ez egyben minden összeforrt,
Amit hozott az élet.
Ha nap sütött, vihar ha dúlt,
Jó volt, vagy rossz a részem,
Isten kegyelme rám borult
És befödött egészen.

El nem fogyott kegyelme még,
Ezt súgja szívem is csak,
S ezt tudni énnekem elég,
Többet miért kutassak?
Öröm vagy bú, élet, halál
Isten kezébe téve, —
Boldog, kit óév így talál,
S az újévbe így lép be.

Vargha Gyuláné.

Ilyeneké az Istennek országa.

Halálos ágyán fekszik a drága gyermek. Ha szemét lehunyja, azt gondolom nem él. Halotthalvány arcán, mélyen beesett, karikás szemén kimondhatatlan szenvedés nyomai látszanak. Szemét kinyitja, rámnéz és azokban a kedves, tiszta gyermekszemekben valami csodálatos ragyogás van. Mintha a mennybe nézne, látna és azt a ragyogást tükrözné vissza rám. Ajka megnyílik, csacsog, elmond mindent, ami foglalkoztatja kis szívét. Beszél apjáról, anyjáról, rokonairól, mindegyikkel törődik, mindegyiket az Urhoz szeretné szeretni, vagy az Urnál tartani. Boldog gyermeki bizalommal mondja, hogy megigérték, amire szíve úgy vágyódik, hogy hallgatni fogják Isten Igéjét. Kacag örömében és olyan biztos a maga dolgában, hiszen ezzel az ígérettel minden el van intézve, mert a többi már nem az ő dolga, azt már az *Ige* elvégzi. Még a nagymama, még a nagybácsi... mennyi gond, mennyi feladat, de terhét az Urra veti és boldogan mondogatja, hogy ezek mind, mind elmennek hallgatni Isten Igéjét; nem velem, mert ő már nem megy, nélküle, miatta, érette.

Miközben nézem ezt a drága gyermekarcot, hallgatom ezt a boldog gyermekbeszédet, megtelik a szoba az örökkévalóság levegőjével. A halál vaskeze mindig öszszébb és öszszébb szorul azon a már alig dobogó gyermekszíven, az életnek illatja pedig árad, árad szerteszét. Beszél csendes, boldog szível, hogy most már tudja, hogy nem kell erőlködni, nem baj, ha nem eszik, mert az Ur Jézus úgymint hazaviszi. És amint ezt mondja, nincsen benne semmi keserőség, semmi fájdalom, de

nincs benne semmi életúntság, vagy mártíromság, csak a gondtalan gyermek teljes odabízása: »Ne aggodalmaskodjatok... jól tudja a ti mennyei Atyátok...« Lába béna, mert a gyilkos kór ott is hatalmába kerítette, de nem baj, hiszen a jó Pásztor erős karjára veszi gyermekét és úgy viszi. Panaszt, zokszó ajkát el nem hagyja, ne lássa, ne tudja senki, hogy mi fáj, hogy ne ingassa meg nyilatkozó hitét annak, aki ott könyörög mellette, érte. — »Ő ami tőle telt, azt tevén«.

★

Néhány nap múlva ravatal mellett álltam. Fehér ruhában, fehér virágok közt, kezét összekulcsolva feküdt a kis halott. A gyertyák fénye megvilágította a fehér szemfedővel borított drága arcot. A félig lehúnyt szemek szinte az örökévalóságba néztek, és az egész kis arcon valami túlvilági fény, ragyogás látszott. »Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?« — tört ki szívémből. »Nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség« — felelték a lezáródott, néma, mosolygó ajkak.

Miközben a búcsuztató lelkész beszélt Krisztusnak ehhez a »kis menyasszonyához«, arra vágytam, vajha a világ nagy bölcsői, lélek-búvárai és psychoanalitikusai is itt állnának most ennél a koporsónál és hallgatnák Istennek Igéjét. Be sok kérdésükre kapnák még itt a feleletet és be sok munkájuk válnék feleslegessé. Vajha az Ur szeretete bevilágíthatna a lelkükbe s megérthetnék azt, amit ez a gyermek megértett, hogy mi az élet egyedüli és igaz értelme. Vajha hagynák megnyitni az Ur által a szemüket, hogy ne vak vezetői lennének a világtalanoknak. Vajha megértenék, hogy mi-

ért »ilyeneké az Istennek országa«.

»Kész a szívem«, — mondja tovább a kis halott sugárzó arca. »Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örmébe.« — szól az Ur.

Kész az én szívem is? — Kész a te szíved is? »Bizony hamar eljövök« — mondja az Ur. Tudod-e mondani, hogy: »Jövel Uram Jézus!«?

Dr. F. M. d. ft.

Hamarosan otthon.

Teljesen megtelt autóbusszon utaztam. Egy asszony szállt fel a kocsira, karján alvó gyermekével. Szorongva nézett körül, helyet keresve, míg végre sikerült két utas között egy szűk helyet találnia. Egy idősebb úr helyet csinált a padon. »Kényelmetlen lesz így« — szól szerényen az asszony. »Nem tesz semmit, hamarosan otthon vagyok« — felelt barátságosan az úr.

»Hamarosan otthon!« Ezt a két szócskát hallottam egy kedves, idős asszony halálos ágya mellett. Gyakran meglátogattam és sokszor beszélt vágyódásáról az égi haza után. Ismerte Megváltóját és tudta, hogy Ő várja fönn. Óh hány-szor beszélt arról, hogy milyen hamar elmúlik minden földi bánás és öröm. Amikor elközelgett a vége, hozzásiettem. De már későn. Amidőn épen átléptem kis kamrája küszöbét, gyermekei felé kiáltotta: »Nemsokára hazaérek!« és még mielőtt ágyához értem, utolsót sóhajtott. Felejthetetlen marad előttem a kedves, öreg arc boldog kifejezése. Valóban hazaérkezett.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

1937. Jan. 1. Luk. 2:21. Gal. 3:23—29. Luk. 4:16—21. Róm. 8:24—32. Milyen boldogság avval a tudattal indulni neki az új esztendőnek, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javokra van. Akár mit hoz reánk az újév, ha hittel és bizalommal tekintünk az Urra, s mindent annak a kezéből veszünk, aki azt mondotta, hogy egyetlen hajsza sem eshetik le a fejünkről az Ő akaratára nélkül, akkor igazán nincs mitől félnünk. Talán nehéz dolgokkal fogunk találkozni a saját egyéni életünkben, vagy hazánk, egyházunk, közösségünk életében, tudhatjuk, hogy az Ő szárnyai alatt van oltalmunk. (Zsolt. 91:4.)

Jan. 2. Zsolt. 121. Zsolt. 73:23—28. Mind a két mai zsoltár is az Ur megtalmozó kegyelméről beszél. — Mint ha itt az újév küszöbén különösképpen biztatni akarna bennünket, hogy emeljük föl szemünket és szívünket Őhozta, mert Önála mindenkor megtalálhatjuk a segítséget. Ha úgy lát-szik is, mintha a hitetleneknek jobban menne dolguk ebben a földi életben, ha »beme gyünk az Isten szent helyébe«, mint ahogy a 73. zsoltár 17. verse mondja, akkor mi is megértjük, hogy a hitetlenek öröme és békesége elmúlik, de a miénk örökké megmarad, mert velünk az Ur, fogja jobb-kezünkét s éreztetni velünk az Ő boldogító közelségét. Kell-e ennél több?

Jan. 3. Máté 2:13—23. I. Pét. 4:12: 19. Máté 16:1—4. Jak. 4:13—17. Meny nyit foglalkozni az emberek avval, hogy a természeti világban milyen idő lesz holnap, meg holnapután, meg az-után. Néha tévednek, de máskor el is találják. Megértik a jeleket, amely sze-rint napsütés, szél, vagy fagy fog be-következni. Hát a lelki világban mutat-kozó jelekkel foglalkozunk-e, ha mások nem, legalább Isten gyermekei? Össze-hasonlítják-e a lelki jelenségeket a bib-liának erre vonatkozó szavaival, pl. a Jelenések könyvével? Sok mindent megérthetnének, ha ezt imádkozva olvasnák. De van-e bennök ez iránt komoly érdeklődés?

Jan. 4. I. Kor. 1:1—17. Józsué 1:1—9. A korinthusi levél is, mint Pálnak minden levele, hálaadással kezdődik. Először is azt látja meg a korinthusi gyülekezetben, aminek örülni lehet, s ezért hálát ad. Így kellene tenni nekünk, mai keresztyéneknek is, a mi közösségünkre nézve. De aztán

meglátja Pál a feddeni valókat is, s erre szükség volt akkor is és szükség van most is. Mennyi versengés, mennyi szakadás van ma is Isten gyermekei között! Milyen kevés az egység! Még egy-egy szűkebbkörű közösségnek a tagjai sem tudnak igazán eggyé lenni, hát még a különböző közösségek s a különböző felekezetek egymással! Ezek is az idők jelei.

Jan. 5. I. Kor. 1:18—31. Ésaías 2:2—5. Oda akarod-e számitani magadat az erőtelenek, a nemtelenek, a megvetettek közé, csak hogy azok közé tartozhassál, akiket Isten kiválasztott a maga számára? Vagy jobban szeretsz bölcs és értelmes lenni a magad bölcsesége és értelme szerint? Nézd meg, mit szól a Biblia a két-fajta ember sorsáról. A bölcsök és értelmesek elvetettek és elvesznek, az erőteleneknek és megvetetteknek Krisztus lesz bölcseségük, igazságuk, szentségük és válságuk. Melyiket választod?

Jan. 6. Máté 2:1—12. Ésaías 60:1—6. Máté 3:13—17. II. Kor. 4:3—6. Milyen alázatosság Jézustól, hogy Ő, akinek nem volt szüksége a vízzel való keresztség jelére, mert neki büntől való megtisztulásra sem volt szüksége, mégis aláveti magát a keresztesnek, hogy evvel is bizonyítsa, mennyire azonosítja magát a bűnös emberekkel. De az Atya nem késik alakülden a Szentlelket, hogy ez pedig annak a bizonyítéka legyen, hogy itt nem bűnös emberrel, hanem az Ő szerelmes Fiával van dolgunk, az egyetlennel, akiben az Atya zavartalanul gyönyörködhetik. Boldog ember az, aki megtanulta követni a 37. zsoltár 4. versének ezt a tanácsát: »Gyönyörködjél az Urban.«

Jan. 7. I. Kor. 2:1:10—18. Józsué 1:10—18. Pál apostol egészen letette az ő emberi bölcsességét (pedig nagy mértékben rendelkezett ilyenekkel is) s nem akart másról tudni, csak arról az elrejtett, titkos bölcseségről, amelyet a Krisztus Keresztye fed föl az alá-zatos szívűek előtt. Ez a bölcsesség hat, de nem az emberi értelemre, hanem az emberi szívre s azt ejti foglyul a Krisztus számára. Bár ma is kevesebbet bölcselkednének az emberek, hanem bár lennének elég alázatosak arra, hogy elfogadják Isten bölcseségét, hogy annak erejével hirdessék az ígét s vonják a lelkeket Krisztushoz.

Aki már ismeri az Urat, aki már békességet talált Őbenne, az imádkozók, hogy Isten ilyen bizonyásgtevőket támasszon.

Jan. 8. I. Kor. 3:1–10, Józs. 2:1–13. Manapság is találkozunk a keresztyének közt avval a betegséggel, hogy vezető emberekhez ragaszkodnak s ez sokszor elfogulttá teszi őket más keresztyén közösségek tagjaival szemben. Nem tudják meglátni bennök a Krisztust, akinek megnyilvánulása nem egyforma a különböző lelkekben, de aki azért mégis csak az egyetlen fundamentum, amelyre ha valaki rááll, az az Ő testének tagjává lesz, s nem az Ő akarata szerint való, ha az Ő testének tagjai egymással versengenek, vagy egymást lekicsinylik.

Jan. 9. I. Kor. 3:11–23, Zsoltár 122. Az persze más kérdés, hogy a fundamentomra ki mit épít, kinek a munkája marad meg, kié ég meg. De előlött bírálatot, vagy éppen ítéletet mondani, nem a mi dolgunk, azt majd *ama* nap, a Krisztus eljövételének napja mutatja meg. Akkor tűnik ki az is a maga teljességében, hogy ki őrizte meg a maga testét, mint Isten Szent-lelkének templomát, s kibem mit végezhetett ez a Lélek. Azért hát ne dicsékedjünk se önmagunkkal, se más emberekkel, hanem örvendjünk és adjunk hálát, hogy Krisztuséi vagyunk.

Jan. 10. Luk. 2:41–52, Róm. 12:1–6, Ján. 1:35–42, II. Kor. 6:14–7:1. Nemcsak lelkünket kell átadnunk az Urnak, hanem a testünket is, mert épen a bűnös testet használja föl a Sátán arra, hogy a lelkünket is megejtse. A szemünkön, a fülünkön keresztül hatol be kísértéseivel a lelkünkbe, a nyelvünket használja fel arra, hogy bennünket a maga szolgálatába vonjon s még sok más módja van arra, hogy testünkön keresztül ártson lelkünknek. De az Urnak átadott test alkalmas lesz arra, hogy a kegyelem eszköze legyen s az Ur véghez vihesse általa is az egész élet megtisztítását, s a kegyelmi ajándékok felhasználását.

Jan. 11. I. Kor. 4:1–8, Józsué 2:14–24. Nagy alázatosságra int bennünket ez az Ige. Senkise bizakodjék el abban, amije van, mert nem a saját érdeméből van, hanem úgy kapta. S éppen azért senkise ítélgesse a másikat, ha úgy látja, hogy annak kevesebbje van, mint neki. De egyúttal nagy bizalomra is int ez az Ige. Ne féljünk emberek ítéletétől, hanem biz-

zunk teljesen az Urban, aki ismeri a szívek titkait s a maga idejében napvilágra hozza azokat. Fődolog az, hogy ez a tudat ne rettentően bennünket, hanem boldogítson.

Jan. 12. I. Kor. 4:9–21, Józs. 3:2–8. Mennél többet bizott valakire az Ur, annál többet kell annak szenvednie. A vezető munkások mindig exponált egyéniségek, akikre legjobban rázúdul az ellenség haragja. S Pál, akinek különösen sok szenvedést kellett elviselnie, mégis azt mondja a többieknek: »Legyetek én követőim«. Igen, mert megtanulta, hogy a Krisztusért való szenvedés boldogság és dicsőség. Fájdalom, hogy ez a felszólítás keveseknél talál visszhangra. Nemcsak Korinthusban volt ez így, hanem így van ma is, mindenütt.

Jan. 13. I. Kor. 5, Józs. 3:9–17. Isten a bűnöket sokkal inkább számon veszi az Ő gyermekeinél, mint a világ gyermekeinél. S így kell tenünk nekünk is. Keresztyén közösségben nem lehet helye annak, aki házasságtörésben, más paráznaságban, vagy egyéb súlyos bűnben él. Az ilyeneknél mélységes megalázkodásra, s a régi étellel való teljes szakításra van szükség. Erre pedig úgy segítjük őket, ha kizárjuk a közösségből. Ez tehát nem szeretetlenség, hanem szeretet.

Jan. 14. I. Kor. 6: 1–11; 19, 20, Józsué 4:1–11. Ez a szomorú és szégyenletes dolog s előfordult Korinthusban, hogy Isten gyermekei nemcsak perlekedtek egymással, hanem peres dolgaikat hitetlen bíróság elé is vitték. Vajjon nem fordul-e ez elő napjainkban is? Tudnak-e Isten gyermekei hallgatva szenvedni, nem állni bosszút, nem dobni vissza követ, hanem inkább kenyérrel azt, aki őket követel dobta meg? Tudják-e Isten gyermekei életükkel bizonyítani azt, hogy testök a bennök lakozó Szentlélek templomá, s ők nem a magokéi, hanem Krisztuséi? Súlyos kérdések ezek, tegye föl kiki sajátmagának.

Jan. 15. I. Kor. 8, Józsué 4:12–24. A keresztyén életnek egyik legnehezebb feladata az az önmegtartózkodás, mellyel a gyengébbeket hordozniuk kell, nem akarva őket erőve, felkényszeríteni a magunk ismeretének magaslatára. Nem az ismeret épít, hanem a szeretet. Sok dologról, ami talán nekünk nem ártana, le kell mondanunk azoknak a testvéreinknek kedvéért, akik talán, ha utánuk jönnek, kárt szenvednének a lelkökben.

Vargha Gyuláné.